

[Chr. Christensen.]

til § 11 med det sigte, at kulturministeren i 3 angivne tilfælde skulle kunne nægte godkendelse af statsstøtte. I bemærkningerne til vort forslag hed det, at folketinget skal være øverste ansvarlige myndighed, hvor det gælder statens forvaltning af borgernes penge.

Det er derfor ganske naturligt, at kristeligt folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at folketinget altid bør kunne gøre ansvar gældende over for en minister vedrørende gennemførelse af bevillinger inden for ministerens område. En minister bør som følge heraf også kunne hindre gennemførelse af en bevilling. Vi er derfor enige med forslagsstillerne om det principielle i forslaget.

Ved førstebehandling af det tilsvarende forslag i sidste samling gav jeg udtryk for den opfattelse, at det var rigtigt at behandle problemet om ministeransvarlighed i det udvalg om ministerkontrol med bevillinger, der var nedsat i sidste samling. Sagen omkring Thorsen-filmen, røret omkring den såkaldte Baader-Meinhof-film og støtten til teatergruppen Solvog- nen for nylig har styrket vor opfattelse af, at det nu haster med at få ansvaret for forvaltningen af statens midler ført tilbage til en ansvarlig minister og dermed i virkeligheden til folketinget.

Det er derfor beklageligt, at udvalget om ministerkontrol med bevillinger endnu ikke er nedsat i denne samling, det har sinket et påtrængende arbejde. Jeg håber, at det i løbet af ganske kort tid kan lykkes at få dette udvalg i arbejde igen, og at det så kan arbejde så hurtigt, at det også kan tage disse lovforslag, det, vi nu behandler, og det efterfølgende, op til overvejelse.

Vi kan altså tilsige en meget velvillig behandling af det konservative forslag. De øvrige bemærkninger, jeg har til sagen, vil fremkomme under behandlingen af næste forslag.

Fuglsang (DKP):

Forslaget her, dets indhold og dets hensigter er jo en genganger, ligesådan som dagen i dag synes præget af gengangere og skygger fra fortiden.

Det er sådan set typisk, at forslaget er fremsat af et parti, der somme tider hævder, at det repræsenterer den kulturbærende overklasse, samtidig med at forslaget faktisk viser noget helt andet. Men eftersom det er en genganger,

så kan jeg vel også tillade mig at nøjes med at gentage motiveringen for vores afvisning i fjor, nemlig at vi afviser at gøre de skiftende ministre til en øverste ankeinstans.

Når vi ser og hører, hvad der er sagt bl. a. om dette lovforslag i dag, og når vi samtidig tænker på, hvor ofte vi skifter ministre, og hvor vaklende hele den politiske udvikling er, så kan det nok få det til at løbe lidt koldt ned ad ryggen på os at tænke på, hvad der kan ske, hvis f. eks. en enkelt af ordførerne i dag blev den, der kom til at tegne den politiske linje fremover.

Men jeg vil da gerne sige til slut og i og for sig også til trøst, at hele min færdsel blandt arbejdere – og jeg har levet der nogle år – trods alt har vist mig, at det billede, som hr. Pouls- gaard et eller andet sted har dannet sig af dansk arbejderklasse, det har intet med virkeligheden at gøre. Det er ikke alene arbejderklassen, som skaber det materielle grundlag for den kulturelle udfoldelse, men det vil også vise sig at være arbejderklassen, som kommer til at tage ansvaret for den kunstneriske frihed.

Litten Hansen (VS):

Jeg må give såvel hr. Bernhard Baunsgaard som fru Kristine Heltberg ret i betragtningerne omkring ytringsfriheden og det, som hr. Bernhard Baunsgaard kaldte frisindet. Hr. Pouls- gaard talte om folks utryghed ved filmlovgivningen. Så må jeg spørge: hvem er det, der skaber en sådan utryghed, og hvad er baggrunden for den? Jeg kan da forsikre, at der er en hel del stykker, som ville føle sig betydelig mere utrygge med hensyn til værnet omkring ytringsfriheden, hvis de konservatives forslag går igennem.

Hr. Chr. Christensen talte også om Solvog- nens film »Dejlig er den himmel blå«. Der er kun én sag om filmlovgivning. På 4½ år har der været én sag, og det er Jens Jørgen Thorsens film. Solvognsfilmen »Dejlig er den himmel blå« er ikke nogen sag. Der er nogen, der har prøvet på at gøre den til en sag, nogle enkelte politikere, og der er nogle enkelte pressefolk, som troede, det var en sag, men det er ikke nogen sag, og det kan ikke gøres til en sag. Det vil sige, at vi i 4½ år har haft én sag, som har sat befolkningen i oprør – eller dele af den – vel hjulpet af visse politikere og visse pressefolk. Skulle vi på grund af sådan én sag lave en lovgivning om? Vi har diskuteret denne sag, jeg ved ikke hvor mange gange efterhån-